

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 186/2020-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. mája 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Krnáčom, Námestie SNP 70/36, Zvolen, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Lučenec č. k. 9 C 143/2014-184 z 26. novembra 2018 a uznesením Okresného súdu Lučenec č. k. 9 C 143/2014-194 zo 14. januára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, sťažnostná argumentácia a návrh rozhodnutia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. marca 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ],

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Lučenec (ďalej len „okresný súd“) č. k. 9 C 143/2014-184 z 26. novembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie z 26. novembra 2018“) a uznesením okresného súdu č. k. 9 C 143/2014-194 zo 14. januára 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie zo 14. januára 2019“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a priložených príloh vyplýva, že napadnutým uznesením z 26. novembra 2018 bola sťažovateľovi priznaná náhrada trov právneho zastúpenia v sume 1 641,26 €. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu z 26. novembra 2018 sťažovateľ podal sťažnosť, pretože nesúhlasil s nepriznaním odmeny za úkony právnej služby (porada s klientom uskutočnená 29. apríla 2015, nahliadnutie do spisu uskutočnené 18. mája 2015 a porada s klientom uskutočnená 23. júla 2015). Napadnutým uznesením zo 14. januára 2019 bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu z 26. novembra 2018.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zopakoval dôvody, pre ktoré považuje už uvedené úkony právnej služby za účelne vynaložené, keďže rovnaké dôvody uviedol aj v sťažnosti proti napadnutému uzneseniu okresného súdu z 26. novembra 2018.

4. Podľa názoru sťažovateľa *„všeobecná argumentácia okresného súdu týkajúca zmeny skutkového stavu, resp. zmeny skutkovej argumentácie ako podmienky pri priznaní účelnosti vykonaných úkonov právnej služby v rámci trov konania je neprípustná, absurdná a ústavne neudržateľná. Sťažovateľ ako žalujúca strana (účastník) konania vopred nepoznal stanovisko a obranu žalovanej strany k žalobnému návrhu, takúto vedomosť mohol nadobudnúť až na základe doručenia a oboznámenia sa s predmetným vyjadrením žalovaného k žalobnému návrhu a k jeho skutkovým a právnym tvrdeniam (žalovaný popieral skutkové a právne tvrdenia sťažovateľa vrátane popierania existencie samotného*

nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia sťažovateľovi), preto ani z hmotnoprávneho, ani procesnoprávneho hľadiska nie je opodstatnený argument okresného súdu vzťahujúci sa na zmenu skutkového stavu a argumentácie. Naviac žalovaný svoje popierajúce postoje a vyjadrenia rozširoval (napr. pri nákladoch za obhajobu v trestnom konaní požadoval vyúčtovanie aj výšky tzv. tarifnej odmeny a nákladov za obhajobu sťažovateľa, hoci vzťah medzi sťažovateľom a jeho obhajcom sa zmluvne spravoval dojednaním o paušálnej odmene, pričom súd uložil v tomto smere sťažovateľovi povinnosť zabezpečiť a vypracovať aj takéto vyúčtovanie). Ak by bola zovšeobecňujúca a generalizujúca argumentácia okresného súdu aplikovaná do praxi, potom by v každej veci, v ktorej strana konania bola úspešná, konzistentná a nemenná pri presadzovaní svojho nároku (vrátane jeho skutkových a právnych základov) alebo pri popieraní nároku protistrany, mala nárok na náhradu trov konania titulom trov právneho zastúpenia len vo vzťahu k časovo prvému úkonu a na náhradu ostatných (napr. ani žiadnych účastí na pojednávaníach) by nárok nemala s odôvodnením, že pri týchto úkonoch nenastala zmena skutkového stavu, resp. skutkovej argumentácie. Namietané uznesenia nastoľujú stav, že počas súdneho civilného konania trvajúceho po dobu 4 (štyroch) rokov nebola sťažovateľovi priznaná náhrada trov konania ani za jednu poradu s právnym zástupcom.“.

5. Sťažovateľ tiež konštatoval, že «v postupe a namietaných rozhodnutiach Okresného súdu Lučenec tak vzhľadúva porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy aj pre nedostatočné, nejasné (neurčité) a nepreskúmateľné odôvodnenie nepriznania náhrady trov právneho zastúpenia sťažovateľovi za úkony právnej služby z 29.04.2015, 18.05.2015 a 23.07.2015. Okresný súd odôvodnenie namietaných rozhodnutí založil iba na paušálnych a všeobecných tvrdeniach o „neúčelnosti“ posudzovaných úkonov pre „neprivedenie zmeny skutkového stavu, resp. zmeny skutkovej argumentácie“ bez toho, aby tieto tvrdenia akýmkoľvek spôsob bližšie ozrejmil, náležite zdôvodnil a určitým spôsobom subsumoval pod konkrétne okolnosti posudzovaného prípadu. Porušenie práva vlastníť majetok a požívať ochranu svojho majetku v zmysle čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vzhľadúva sťažovateľ najmä vtom, že sťažovateľom vynaložené náklady za úkony právnej služby vykonané v civilnom procese, ktoré všeobecný súd neuznal v rámci náhrady trov

civilného konania, musí znášať sťažovateľ zo svojho majetku, čím objektívne dochádza k zmenšeniu jeho rozsahu.».

6. Na základe uvedeného sťažovateľ v petite navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie jeho v bode 1 označených práv napadnutým uznesením z 26. novembra 2018 a napadnutým uznesením zo 14. januára 2019. Sťažovateľ ďalej žiada zrušiť napadnuté uznesenie z 26. novembra 2018 a napadnuté uznesenie zo 14. januára 2019 a vec vrátiť okresnému súdu, aby znova konal a rozhodol. Okrem toho sa sťažovateľ domáha aj priznania náhrady trov právneho zastúpenia v sume 415,51 €.

7. Ústavná sťažnosť po jej doručení ústavnému súdu nebola pridelená sudcovi spravodajcovi. Plénum ústavného súdu prijalo 16. októbra 2019 Dodatok č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“). Podľa čl. X bodu 5 rozvrhu práce veci, ktoré neboli v období od 17. februára 2019 do 16. októbra 2019 pridelené sudcom spravodajcom, boli prerozdelené náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov medzi sudcov menovaných do funkcie 10. októbra 2019. Ústavná sťažnosť bola pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Duditšovi a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce bola prejednaná vo IV. senáte ústavného súdu, ktorý pracuje v zložení Miroslav Duriš (predseda senátu), Libor Duľa a Ladislav Duditš (členovia senátu).

II.

Relevantné ustanovenia právnych prepisov

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

14. Podľa čl. 20 ods. 5 ústavy iné zásahy do vlastníckeho práva možno dovoliť iba vtedy, ak ide o majetok nadobudnutý nezákonným spôsobom alebo z nelegálnych príjmov a ide o opatrenie nevyhnutné v demokratickej spoločnosti pre bezpečnosť štátu, ochranu verejného poriadku, mravnosti alebo práv a slobôd iných. Podmienky ustanoví zákon.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

17. Podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.A K namietanému porušeniu práv uvedených v bode 1 napadnutým uznesením z 26. novembra 2018

18. Sťažovateľ namieta porušenie práv uvedených v bode 1 v príčinnej súvislosti s napadnutým uznesením z 26. novembra 2018. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy (ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodne iný súd), ktorého zmyslom je, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a meritórne (vecne) sa zaoberať podanou sťažnosťou iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným orgánom verejnej moci prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich (II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, I. ÚS 311/08).

19. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale rovnako je aj úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci výkonu im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

20. Sťažovateľ podal sťažnosť proti napadnutému uzneseniu z 26. novembra 2018, ktoré bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, a okresný súd napadnutým uznesením zo 14. januára 2019 o podanej sťažnosti rozhodol. Z uvedeného vyplýva, že existoval „iný súd“ rozhodujúci o ochrane práv sťažovateľa (v tejto veci zákonná sudkyňa okresného súdu), čo vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia v bode 1 označených práv napadnutým uznesením okresného súdu z 26. novembra 2018.

21. Z uvedeného dôvodu bola táto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu, že ústavný súd nemá právomoc na jej prerokovanie.

III.B K namietanému porušeniu práv uvedených v bode 1 napadnutým uznesením zo 14. januára 2019

22. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, ak ústavný súd pri jej predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane

druhej. Ak teda ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti a túto odmietne (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

23. Za dôvody zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti treba v zmysle judikatúry (napr. IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 211/08, II. ÚS 640/2016) považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého súdu a ich ústavnoprávny rozmer a únosnosť z hľadiska požiadaviek na ochranu práv, ktorých porušenie sa namieta, vrátane posúdenia, či tieto pochybenia, resp. nedostatky reálne spôsobili alebo mohli spôsobiť sťažovateľovi ujmu na jeho ústavou zaručených právach. K dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, teda patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení či nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní súdu posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 460/2010).

24. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

25. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

26. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

27. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych

noriam vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neutržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

28. V nadväznosti na už uvedené ústavný súd považuje za žiaduce poukázať na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi zásadne patrí do právomoci týchto súdov, pri ktorej sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania, a ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania a k zrušeniu rozhodnutia o náhrade trov konania pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o trovách konania iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania (napr. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

29. Ústavný súd sa oboznámil s napadnutým uznesením zo 14. januára 2019 vrátane sťažovateľom prezentovaných nosných úvah, aby posúdil zlučiteľnosť jeho obsahu s limitmi v bode 1 označených článkov ústavy a dohovoru, ktorých porušenie sa namieta. Na tomto mieste ústavný súd opätovne pripomína, že v danom prieskume nebolo jeho úlohou preverovať úplnosť a správnosť skutkových zistení všeobecných súdov. Uvedený prieskum vykonal ústavný súd v medziach svojich právomocí, a teda posudzoval kvalitu odôvodnenia napadnutého uznesenia zo 14. januára 2019 vrátane jeho ústavnej udržateľnosti.

30. Ústavný súd poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia zo 14. januára 2019, v rámci ktorého bolo konštatované:

«Žalobca v rámci svojej sťažnosti namieta nepriznanie trov právneho zastúpenia za úkony „porada s klientom - žalobcom zo dňa 29.04.2015, porada s klientom - žalobcom zo dňa 23.07.2015 a nahliadnutie do spisu zo dňa 18.05.2015“ s odôvodnením, že obe porady boli vykonané dôvodne, opodstatnene a účelne a rovnako potreba vykonania uplatneného úkonu v podobe nahliadnutia do spisu zo dňa 18.05.2015 bola podľa žalobcu

dôvodná a vyvolaná aktuálnych stavom a priebehom konania. Potreba nahliadnutia do spisu v konkrétnom prípade vyplynula aj z priebehu a vývoja dokazovania na pojednávaní dňa 12.05.2015. S názorom žalobcu sa súd nestotožňuje, nakoľko má zato, že úkony právnej služby, akými sú porady s klientom dňa 29.04.2015 a 23.07.2015, možno vyhodnotiť ako úkony, ktoré nesmerujú k účelnému uplatneniu práva, nakoľko ich vykonaním nenastala zmena vo vzťahu ku skutkovému stavu veci, a zároveň ani nedošlo k vývinu novej skutkovej argumentácie. Rovnaké stanovisko zaujal aj Krajský súd v Bratislave v uznesení sp. zn. 8 Co 558/2015 z 27. októbra 2016, podľa ktorého nie sú splnené podmienky pre priznanie náhrady trov, keď ďalšia porada s klientmi sa konala v čase, kedy od poslednej porady s klientom nedošlo k inému opodstatnenému (účelnému) úkonu právnej služby. V súvislosti s nahliadnutím do spisu zo dňa 18.15.2015 sa súd stotožňuje s argumentáciou vyššieho súdneho úradníka, že k predmetnému úkonu došlo v čase po pojednávaní konajúcom sa dňa 12.05.2015 a nasledujúci úkon advokáta - vyjadrenie a dôkazný návrh zo dňa 01.06.2015 priamo nadväzuje na závery prijaté na pojednávaní konajúcom sa dňa 12.05.2015, z ktorého pojednávania bola advokátovi žalobcu zápisnica zaslaná. Taktiež súd poznamenáva, že advokátovi žalobcu boli doručené aj všetky ostatné písomnosti nachádzajúce sa v spise, s ktorými sa mal advokát žalobcu povinnosť oboznámiť, resp. ktoré boli pre konanie významné. Z tohto dôvodu nemožno nahliadnutie do spisu za účelom získania bližších informácií o priebehu pojednávania dňa 12.05.2015 považovať za účelne vykonaný úkon právnej služby, a to aj napriek skutočnosti, že tento úkon právnej služby býva bežne v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov akceptovaný ako súčasť zastupovania.»

31. Z citovanej časti odôvodnenia vyplýva, že okresný súd považoval za správne rozhodnutie vydané vyšším súdnym úradníkom v časti nepriznania odmeny za už uvedené úkony právnej služby sťažovateľovi. Ústavný súd považuje odôvodnenie napadnutého uznesenia zo 14. januára 2019 za zrozumiteľné a dostatočne logické, teda nemožno ho hodnotiť ani ako arbitrárne či celkom zjavne neodôvodnené alebo za extrémne porušujúce sťažovateľom označené práva. Podľa názoru ústavného súdu okresný súd dostatočným spôsobom vysvetlil svoje závery, a preto ústavný súd s úvahami okresného súdu v okolnostiach danej veci nemá žiadny dôvod polemizovať alebo nahrádzať jeho právny

názor svojím vlastným. Ústavný súd k námietke sťažovateľa, že mu nebola priznaná náhrada trov konania ani za jednu poradu s právnym zástupcom počas konania, uvádza, že vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov takúto možnosť nevylučuje.

32. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Ústavný súd považuje odôvodnenie ústavnej sťažnosti iba za polemiku s právnym názorom okresného súdu, akým spôsobom posúdil trovy právneho zastúpenia vo veci sťažovateľa.

33. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia zo 14. januára 2019 dospel k záveru, že z jeho odôvodnenia nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 a 5 ústavy a práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu, keďže okresný súd v posudzovanom prípade ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval relevantné právne normy. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením zo 14. januára 2019 a tvrdým porušením označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie týchto práv.

34. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu zo 14. januára 2019 pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

35. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa obsiahnutými v petite ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu